

[Sigsgaard.]

befolkningens flertal, hvorfor varetager folketingsflertallet først og fremmest det besiddende mindretals interesser? Det kunne jo tyde på, at vort politiske system slet ikke er så demokratisk endda, at det er meget mere kapitalistisk, end det er demokratisk. Men sjældent er dets menneskefjendske karakter dog kommet så stærkt frem, som da Sjællands Tidende den 9. august i år skrev om boligbyggeriet:

„50.000 nye boliger om året er en flot præstation, men selv om tallet i nogle år skulle falde til 25.000, er det ingen ulykke, hvis vi kommer af med vort betalingsbalanceproblem, får orden i vor økonomi og i tilgift får et sundt, frit boligmarked.“

En sådan politik — og regeringen lægger jo op til en vis nedskæring af boligbyggeriet, man kan allerede på det område se resultater af regeringens bestræbelser — en sådan politik er at træde på de mange, der bor for dårligt. Alene i København ved 30.000 familier ikke, hvad det vil sige at have wc i lejligheden, og i hele landet er flere hundredtusinder henvist til at tage morgenbad i køkkenvasken. Alligevel skærer Sjællands Tidende og regeringen og de kræfter, der står bag dem, gerne ned på boligbyggeriet af hensyn til betalingsbalancen. Det er også at træde på de unge, der i dag må blive hos forældrene i den toværelses eller måske flytte ind i de boliger, som boligkommissionen for længst har erklæret for uegnede til menneskeboliger. En politik, der rammer og fordyrer boligbyggeriet, er umenneskelig, og den bør standses.

Også arbejdsløshed lægges der op til. Vismændene eller i hvert fald deres chef vil blive overrasket, hvis ikke arbejdsløsheden fordobles inden så længe, og regeringen venter jo også større arbejdsløshed. Der er noget fundamentalt galt med et samfund, der kun kan og vil klare sine økonomiske problemer på en måde, der skaber arbejdsløshed og bolignød.

Det kan undre, at socialdemokratiet overhovedet vil forhandle med regeringen om en sådan politik, men hr. Per Hækkerup har jo i dag bekræftet, at det vil man så sandelig gerne. Hvorfor siger man ikke for en gangs skyld stop én gang for alle. Det er ikke flere fir- eller femkantede forlig i la boligforliget

eller realkreditforliget, der er brug for. Det er kamp imod og afsløring af den økonomiske politik, der nu kræves. Jeg ved vel, at socialdemokratiet har lagt for med indkomspolitik, først med helhedsløsningen i 1963, der gav stagnation i reallønnen, så med angrebet på dyrtidsreguleringen i 1967, der senere i øvrigt er fulgt flittigt op af VKR, og nu sidst med forslaget om statstilskud til nedsættelse af fødevarerpriserne. Det er alt sammen indkomspolitik, og indkomspolitik vil først og fremmest ramme lønmodtagerne.

Der er grund til at sige et par ord om socialdemokratiets forslag om tilskud til nedsættelse af fødevarerpriserne. Hvem betaler først og fremmest statstilskuddet, som socialdemokratiet vil give til mejerier og slagterier? Det gør selvfølgelig lønmodtagerne. Kød og mælk bliver ikke billigere af, at det delvis skal betales over statskassen, snarere dyrere, tænk på alle dem, der skal ansættes til at administrere ordningen. Men butikspriserne vil falde, og så vil måske pristallet falde, og lønmodtagerne vil miste en dyrtidsportion, uden at det er blevet billigere for dem at leve. Derimod kan arbejdsgiverne glæde sig, de slipper nemlig for at betale en dyrtidsportion. Det vil altså sige, at det socialdemokratiske forslag egentlig også er et arbejdsgivertilskud, og det vil sige, at det er traditionel indkomspolitik, som også regeringen vil føre. Jeg synes, at socialdemokratiet skulle glemme det forslag hurtigst muligt. Jeg tror ikke, der er nogen, der vil tage det op igen, hvis man bare lige så stille lægger det ned i skuffen og så i øvrigt ændrer holdning eller i det mindste overvejer at ændre holdning til indkomspolitik og holder sig fra forligsforhandlinger med regeringen om det udspil, der nu ligger. Hvis socialdemokratiet synes, at kasseoverskuddet er for stort, at der kræves for mange skatter ind — og dér kan jeg godt være enig med socialdemokraterne, det har vi jo diskuteret tidligere her i tinget — så giv skatteyderne pengene tilbage eller foreslå, at skatteyderne får penge tilbage ved en nedsættelse af skatteudskrivningen, i stedet for at sende penge til mejerier og slagterier.

Regeringen står fast på indkomspolitikken og på angrebet på dyrtidsreguleringen. Vil lønmodtagerne ikke lide nederlag, så må de stå endnu mere fast på dyrtidsreguleringen,